

Kubas president Miguel Díaz-Canel i Nationalförsamlingen

Kubas president Miguel Díaz-Canel vid Nationalförsamlingens avslutande session 22 juli. (nedkortat och redigerat)

Dessa sessioner har viktiga förtjänster. Vi har inte bara med en känsla av brådska och utan fördomar tagit upp problemen i vårt svåra dagliga liv, såsom livsmedelsproduktion, elproduktion, vattentillgång, brottslighet, stigande inflation och hutlösa priser, utan vi har gjort det utan att överge kvarvarande frågor av strategisk karaktär, såsom politiken för omsorg om barn, ungdomar och unga vuxna, eller den militära strafflagen.

Länken mellan parlamentsledamöterna och befolkningen har förbättrats. Dessa månader av utbyte med folket på gatorna, i kvarteren, i byarna på landsbygden har varit ett bevis på vad det innebär att arbeta med örat mot marken. Ett parlament i ständig session, bortkopplad från de människor som valt det, kan aldrig kallas folkmakt.

Vi får aldrig glömma att den kubanska nationens fiender försöker bryta den nationella enigheten, skilja folket från sin regering, göra oss trötta på att insistera, få oss att ge upp, få oss att tro att kapitulation är att föredra framför kreativt motstånd. Men alternativet att kapitulera är raderat från kubanernas DNA. Inte för att vi har lust att offra oss eller för att vi tror att vi är en nation som är utvald. Det räcker med att titta på dem som kapitulerade eller kuvades av en till synes oöverbinnerlig övermakt: de förlorade nationen, idealet och sina länders öde.

Personligen kan jag inte föreställa mig Kuba utan partiets moraliska styrka och utan organisation, planering och ständig omsorg från en regering vars främsta uppgift är att garantera hälsa, utbildning, livsmedel och offentlig service; vissa gratis och andra till lägsta möjliga kostnad, under de fruktansvärda förhållanden som en förstärkt blockad innebär och införandet av landet på en ökänd lista som avser att bojkotta alla möjligheter till ekonomisk återhämtning och stänga av all tillgång till möjliga inkomst- och finansieringsmöjligheter.

Blockadpolitiken är inte begränsad till den ekonomiska och finansiella sfären, den är pervers. Det är känt att Kubas största styrka ligger i dess folk och i dess motstånd, vilket är anledningen till att fienden också angriper oss genom påståenden om ett land som inte går att regera, en misslyckad stat och medborgarnas osäkerhet. Planen är att misskreditera till den grad att den nationella enigheten imploderar.

Vissa personer från de mest extrema positioner bidrar till detta mål: från höger, som kräver privatisering och systemförändring, och även från den påstådda vänstern, som demoniserar allt utrymme för marknaden. Som alltid möts ytterligheterna och båda ståndpunkterna sammanfaller på en punkt: kritiken av termen socialism och varje försök till en lösning grundad på statlig förvaltning.

Vissa tröttnar på att tala om blockaden, andra uppfinner teorier om teorin, som om [de marxistiska] klassikerna hade förnekat dialektiken. De glömmer att deras viktiga teoretiska bidrag inte innehöll någon tanke på socialistiskt uppbyggande i en liten nation som ärvt underutveckling, som varit blockerad i mer än 60 år och som är granne med det största imperiet, vilket också är dess fiende, och sedan kräver de en lösning på allt, medan de glatt ignorerar det största hindret, som är blockaden.

De långa åren med denna gigantiska yttre faktor som motarbetar landets utveckling sammanfaller i tiden med en stark tendens till fördjupning av den nyliberala kapitalismen, som har drivit mänskligheten mot den största ojämlikheten och sociala utslagning som någonsin skådats. Samtidigt har Kuba gått mot strömmen i strävan efter social rättvisa.

Det bekvämaste hade varit att överge kampen, följa med den globala strömmen, avstå från detta projekt och "rädda sig den som kan". Men vi valde den svåraste vägen: den mest värdiga.

Samtidigt måste vi undvika förvirring. Social rättvisa betyder inte och kan inte reduceras till välfärd eller egalitarism. Det innebär att fördela det välstånd som skapats av alla, mellan oss alla, men på ett differentierat sätt, så att de som bidrar mest får mest och de som inte har möjlighet att bidra får hjälp. För att göra detta måste vi först skapa denna rikedom, och i denna uppgift har vi fortfarande långt kvar innan vi uppnår ett godkänt resultat.

Som vi redan har nämnt fortsätter USAs ekonomiska, kommersiella och finansiella krig, den globala ekonomiska krisen och den långsamma återhämtningen efter pandemin, tillsammans med effekterna av krigskonflikter, att vara de största hindren för genomförandet av strategin för att återuppliva ekonomin på kort, medellång och lång sikt. Trots dessa hinder visar rapporter att under första halvåret har de åtgärder som genomförts, utan att ännu uppnå de förväntade resultaten, tyder på en mycket svag återhämtning.

Varje åtgärd medför risker, och därför insisterar vi på att man vid genomförandet alltid tar hänsyn till hur människor och familjer i utsatta situationer ska behandlas för att undvika negativa effekter för dem.

Det nationella elsystemet har, även om det ännu inte fungerar optimalt, återhämtat sig som en del av den strategi som har skisserats. Situationen för juli månad är mycket mer gynnsam än den som upplevdes 2022, trots den ökade efterfrågan. Men strategin är inte bara kortsiktig. Arbetet med landets energiåterhämtning fortsätter. Från denna tribun går vårt varmaste erkännande och tacksamhet till alla kubanska elektriker och till alla de organisationer som har stött dem.

Återhämtningen inom turismen, som fortsätter att påverkas negativt av att Kuba finns med på USAs lista över "länder som stöder terrorism", och andra som har att göra med logistik, bränsle och energi, kommer inte att uppnå de 3,5 miljoner besökare som förutsågs för året, men visar en tillväxttakt som bör överstiga alla indikatorer för 2021-2022.

Å andra sidan har åtgärder av valutamarknaden påbörjats, vilket har gjort det möjligt att kanalisera 110 miljoner till företagen för produktion av varor och tjänster i nationell valuta, bland vilka livsmedelsproduktionen, tillverkningsindustrin och energi sticker ut. Men det är fortfarande otillräckligt.

När det gäller utländska investeringar fastställdes grunder, projekt och ömsesidiga investeringsprogram inom sektorer som energi och jordbruk vilket skapade förutsättningar för återhämtning av industri- och raffinaderikapaciteten, med gynnsamma effekter på energikostnaden och exporten av oljederivat i området.

Som en del av genomförandet av de åtgärder som lagts fram för Folkmaktens nationalförsamling för att stimulera den ekonomiska utvecklingen har tvärvetenskapliga team av experter från den akademiska sektorn, ekonomer, tjänstemän och chefer för globala ekonomiska organisationer arbetat med att identifiera snedvridningarna i modellen, vilket har gjort det möjligt för oss att utforma en gradvis strategi för att främja makroekonomisk stabilisering under andra halvan av detta år och första halvan av 2024.

Den icke-statliga sektorn deltar om, än i sin linda, i större utsträckning direkt i den nationella produktionen och har kopplingar till den nationella industrin, vilket ger besparingar vid upphandling av råvaror och halvfabrikat, i linje med landets utvecklingsstrategi.

Denna verksamhet har utvecklats mest dynamiskt inom sektorn för livsmedelsproduktion.

Efter en så intensiv debatt som den som ägde rum här insisterar jag på vikten av att använda de åtgärder som godkänts och att dra nytta av de alternativ som erbjuds genom kommunalt självstyre och den nödvändiga förstärkningen av de socialistiska statliga företagen. Vissa lokala lösningar skulle kunna leda till nationella lösningar. Vi har en utomordentlig reservoar av möjligheter kvar i folket. En folklig diskussion, med deltagande av studenter, tekniker, ekonomer och revisorer, som utbildar myndigheterna och folket i hur priser bildas, skulle hjälpa oss att med kunskap ta itu med problemet från gräsrotsnivå. Så länge delegaterna, ordförandena i kommunalnämnder, de statliga myndigheterna i kommunen och folket har den information de behöver för att ta itu med spekulanterna är jag säker på att vi kommer att pressa priserna nedåt. Men först och främst måste vi ägna oss åt att skapa välstånd, först och främst genom att producera livsmedel.

Lösningen kommer att komma med ökad produktion och det är den andra kampen som kräver att vi alla engagerar oss i.

Låt mig upprepa: brottslighet, korruption och bristande social disciplin hotar den heligaste aspekten av den socialistiska uppbyggnadsprocessen, eftersom de fördjupar den oönskade sociala ojämlikheten och undergräver medborgarnas trygghet, en av socialismens grundpelare. Den kubanska staten och regeringen kan inte blunda för ökningen av olaglig verksamhet, som etableras som en parallell, underjordisk ekonomi som tränger in i den sociala strukturen som en cancercell tills den förstör den. Vi har diskuterat frågan ingående här. Nu återstår det viktigaste: att agera med fasthet, att förena alla revolutionära krafter under partiets ledarskap, det institutionella systemet, massorganisationerna och civilsamhället och våra väpnade institutioner tillsammans med folket. Det är bara på detta sätt som vi kan ta itu med skatteflykt, den illegala valutamarknaden, spekulering, korruption, lösdriveri, skurkaktighet, byråkrati, lögn, vulgaritet, oanständighet, kort sagt, de olägenheter som orsakas av antisocialt beteende.

Vi kan inte tillåta att de som inte arbetar, inte bidrar och rör sig i en miljö av olaglighet tjänar mer och har bättre levnadsvillkor än de som arbetar ärligt, bidrar till samhället och är huvudpersonerna i det kubanska folkets dagliga historia av hjältemod. Alla behövs och vi måste försvara allas deltagande i landets ekonomi, men utan att glömma att detta försvar kräver respekt för lagligheten. Denna första session av den nuvarande lagstiftande församlingen har gett kontinuitet åt det intensiva lagstiftningsarbete som inleddes med den nya grundlagen.

Det jag mest vill lyfta fram är det sätt på vilket de mest aktuella frågorna med störst inverkan på grannskapen, gatorna och det dagliga livet presenterades och debatterades. Kopplingen mellan ledamöter och gräsrotter har givit djupare, mer objektiva reflektioner och möjligheten att bidra med förslag som berikats av utbytet med befolkningen. De överenskommelser som härrör från dessa möten bör utgöra grunden för de olika organens och organisationernas arbete för att omvandla och lösa de problem som diskuterats.

Särskilt relevant under denna session är debatten om och godkännandet av policyn för en helhetssyn gällande barn, ungdomar och unga vuxna, som en del av viljan att stärka den yngre befolkningens rättigheter och stödja deras ambitioner och drömmar. Dess gradvisa genomförande i den nuvarande socioekonomiska situationen kommer att kräva största möjliga förståelse från befolkningen och därmed kräva största möjliga spridning och debatt.

Dess ursprung kommer från diskussioner med ungdomar och företrädare för den akademiska sektorn, där man lyssnar till deras oro och förslag. Den är också på ett grundläggande sätt ett svar på våra landsmäns oro över den växande utvandringen av ungdomar och behovet av att garantera att de kan utveckla sina livsprojekt i landet, med aktivt deltagande i ödet för den nation som deras föräldrar och far- och morföräldrar tillhör.

I denna politik bekräftas på nytt viljan att utveckla styrningen genom offentlig politik och att göra den politiska beslutsprocessen alltmer deltagarbaserad och demokratisk. Genom att ta upp barns, ungdomars och unga människors problem ger vi kontinuitet åt det revolutionära arbetet och för också in nyheter i det, i samklang med dagens krav. Som arbetsprogram kombinerar det rättigheter och skyldigheter, genom att det erbjuder garantier och möjligheter, men också kräver skyldigheter och ansvar från de berörda institutionerna och ungdomarnas deltagande.

Ordförandeskapet i gruppen G77 plus Kina, som Kuba innehar sedan januari i år som ett resultat av det breda internationella erkännandet av vår principfasta politik till försvar för utvecklingsländernas intressen, kräver en extraordinär diplomatisk insats av oss, vilket hedrar oss som nation. Det kubanska ordförandeskapet har framgångsrikt organiserat evenemang på områdena utbildning, kultur, turism och miljö, vilket har lyckats stimulera debatten från Syd och har bidragit till försvaret av utvecklingsländernas intressen.

Den 15 och 16 september kommer vi i Havanna att stå värd för toppmötet mellan stats- och regeringscheferna på temat "Aktuella utvecklingsutmaningar: vetenskapens, teknikens och innovationens roll". Vi har fortsatt att i handling backa upp vår fasta ståndpunkt till förmån för fred i Colombia. Det var en historisk milstolpe att den tredje omgången av fredsdialogen mellan Colombias regering och ELN hölls på Kuba.

Kubas internationella samarbete fortsätter att utvecklas som ett emblemiskt inslag i utrikespolitiken. Det är en legitim och altruistisk verksamhet som vi upprätthåller trots USAs smutsiga kampanj för att försöka förringa denna insats och beröva hundratusentals människor över hela världen de högkvalitativa medicinska tjänster som tillhandahålls av kubanska yrkesutövare.

Som nation har vi förmånen att ha grupper av kubaner som bor i olika länder och som aktivt stöder hemlandet, och även grupper av människor av olika nationaliteter som är mycket engagerade i solidariteten med Kuba. Detta är en verklighet som gör oss stolta som kubaner och som kan förklaras av Revolutionens prestige, dess arbete för rättvisa och dess historia av solidaritet och internationalism.

Det handlar också om att fullgöra den strategiska uppgiften att bryta den ekonomiska inringning som imperialismen vill döma oss till. USAs aggressiva politik fortsätter dock att ha en mycket skadlig effekt på ekonomin, vilket folket är väl medvetet om. Genom sitt herravälde över internationella finansiella strukturer och flöden har USAs regering makten att skada våra ekonomiska förbindelser i nästan alla världens länder. För att rättfärdiga denna politik fortsätter man att fabricera förtal och utfärda fullständigt lögnaktiga uttalanden, som man ofta uppdaterar med nya och ännu mer ohederliga legender. De förlitar sig på sin dominans över medierna och är övertygade om att de kan lura den allmänna opinionen. Det lyckas inte alltid. Till exempel har dussintals lagstiftande församlingar i olika stater, kommunfullmäktige, länsstyrelser, skolstyrelser och fackliga organisationer, plus andra representativa organisationer i USAs civilsamhälle utfärdat omkring 93 resolutioner mot blockadpolitiken och krävt att Kuba skall tas bort från utrikesdepartementets godtyckliga lista över statliga sponsorer av terrorism.

De ansluter sig därmed till det internationella samfundets nästan enhälliga krav, som varje år återspeglas i FN:s generalförsamling och i uttalanden från många regionala organisationer som CELAC, CARICOM, Afrikanska unionen och EU, för att bara nämna några.

Imperiet upprätthålls av dess oproportionerliga makt, av dess förakt för det internationella samfundets vilja och av dess skrupelfria vilja att använda hot och tvång mot många regeringar och mot sina egna medborgare. Vår plikt är att fortsätta att fördöma denna hänsynslösa politik och samtidigt göra framsteg i den kreativa ansträngningen att få ekonomin på rätt spår igen och in på en hållbar väg, trots blockaden.

Under korta men intensiva arbetsbesök utomlands, i samtal med andra ledare i regionen och resten av världen på toppmöten, konferenser eller bilaterala möten, har vi mött respekt, erkännande, beundran och tacksamhet till vårt folk och vår historia, för försvaret av multilateralism, samarbete och solidaritet som en princip i förbindelserna mellan alla nationer.

Vi bekräftar arvet från Fidel och Raúl, vars obestridda bidrag till internationella relationer, från regeringen och från partiet, gjorde det möjligt för oss att nå detta ögonblick som kännetecknas av humanistiska, internationalistiska och etiska värden.

Tidens allvar och brådska tvingar oss att vara mer smidiga och precisa i det uppdrag som bara vi kan åta oss: att övervinna problemen, övervinna den kriminella politiken med trakasserier och ekonomisk förföljelse. Men inför de värsta utmaningarna bekräftar vi än en gång att det är möjligt! Kuba står inte ensamt i denna kamp. Vi är inte de enda som straffas för att vi försvarar suveränitet, oberoende och multilateralism.

Vi kommer att minnas denna första session i nationalförsamlingens 10:e lagstiftande församling länge: för den komplexa situation som Kuba går igenom, för de frågor som diskuterades och för det sätt på vilket de diskuterades. Här var våra problem mer synliga och det var också ansträngningarna att hitta lösningar. Vi kommer också att minnas den för antalet unga ledamöter från olika yrkesgrupper som förde fram sina synpunkter med skärpa och argument, passionerat försvarade det land där de lever och arbetar. I dem såg vi horisonten, vi såg den framtid som våra motståndare inte kan se.

Trots brister och utmaningar finns det alltså skäl att fira 70-årsdagen 26 juli av det heroiska angreppet på två militära fästningar som förändrade historien. Tack till Hundraårsgenerationen, till Fidel, Raúl och deras kamrater!

Och för att avsluta återvänder jag till två fraser som är mycket välkända och ligger mig varmt om hjärtat:

Herrar imperialister, vi är inte ett dugg rädda för er!

Fosterlandet eller döden!

Vi skall segra!

[Patria o Muerte!](#)

Havanna 230722 (översatt, kortat och redigerat ZT)

HÄV BLOCKADEN MOT KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72